

## Retallos de mundo: Bremen, entre o río Weser e o conto dos irmáns Grimm

4 de outubro de 2026

[Xesús Constela](#)

[https://www.pontevedraviva.com/es/cultura/retallos-mundo-bremen-rio-weser-conto-irmans-grimm-xesus-constela\\_521390\\_102/5555422.html](https://www.pontevedraviva.com/es/cultura/retallos-mundo-bremen-rio-weser-conto-irmans-grimm-xesus-constela_521390_102/5555422.html)

A comezos do século XIX, entre os anos 1806 e 1815, os **irmáns Jacob e Wilhelm Grimm**, escritores e lingüistas alemáns famosos por recompilar e publicar contos tradicionais como ***Carapuchiña Vermella, Hansel e Gretel ou Brancaneves***, percorreron distintas zonas do que hoxe é Alemaña, daquela aínda non unificada e dividida en numerosos estados e reinos, para recoller historias de tradición oral transmitidas de xeración en xeración. Este labor de recompilación, revisión e adaptación deu lugar á publicación de exitosas coleccións como ***Contos da infancia e do fogar***, na que aparecen historias hoxe coñecidas arredor do mundo enteiro.

Entre os relatos reunidos nesa escolma, publicada no ano 1812, atópase o que se titula ***Os músicos de Bremen***, que narra a historia dun burro, un can, un gato e un galo que, xa vellos e considerados de pouca utilidade polos seus donos, deciden abandonar os seus fogares para emprenderen xuntos o camiño cara á cidade de Bremen coa intención de se converter en músicos, confiados nas súas boas habilidades para o orneo, o ladrado, o miaño e o cacarexo.

Durante a súa viaxe a través dun bosque, os catro animais chegan a unha casa ocupada por unha banda de ladróns e, para expulsalos, deciden **empoleirarse uns enriba dos outros** e emitir cadanseus sons con toda a forza de que son capaces, até conseguir que os bandidos, mortos de medo, pensen que se trata dalgún monstro que anda polos arredores e escapen polo monte a toda velocidade.

Un tempo despois, un deles regresa para intentar comprender o acontecido, pero os catro animais volven asustalo polo mesmo procedemento e conseguen facelo fuxir de xeito definitivo, e logo, en vista do éxito acadado, en troques de continuar o seu **camiño cara a Bremen** deciden converter a casa do bosque no seu novo fogar con ánimo de levar unha vida tranquila.

O simpático desta historia, que ilustra moi ben a importancia da colaboración entre iguais para conseguir un obxectivo común, é que, malia o título, os animais nunca deron chegado a Bremen, mais a cidade si que os converteu nun dos seus símbolos máis coñecidos, e por iso, nada máis

asentarme no hotel onde me aloxei na cidade alemá, boteime a camiñar á procura da escultura que representa os famosos músicos, e atopeina xunto a unha das fachadas laterais do imponente **Rathaus, a Casa do Concello**: burro, can, gato e galo subidos un enriba do outro, en actitude de desafío e defensa, a formar unha torre para asustar inimigos e rodeados en todo momento dunha morea de xente que intentaba tocar a pata do burro convencida de que lles daría sorte facelo. Unha cousa ben simpática, abofé.

Dende alí entrei na **Marktplatz**, epicentro da vibrante vida da cidade, e non me custou traballo ningún comprender por que se considera unha das prazas máis fermosas de Alemaña, rodeada como está de edificios históricos, moitos deles reconstruídos logo da **Segunda Guerra Mundial**, cando a cidade ficou arrasada polos bombardeos.

O que máis chamou a miña atención, non podía ser doutro xeito, foi o **Rathaus**, unha extraordinaria construción gótica e renacentista, cunha fachada cuberta de detalles decorativos, esculturas e fiestras moi ornamentadas e un elegante interior de amplos salóns con teitos magníficos, que reflicten dun xeito perfecto a prosperidade que Bremen chegou a acadar grazas a un máis que lucrativo comercio marítimo que durante séculos se desenvolveu a través do río Weser, que conecta a cidade cos grandes portos do mar do Norte.

Esta intensa actividade comercial non só trouxo riqueza, senón que contribuíu tamén a forxar o carácter independente de Bremen e a consolidar a súa importancia dentro da Liga Hanseática, a **poderosa alianza de cidades do norte de Europa** que se desenvolveu entre os séculos XIII e XVII.

Xusto diante da fachada principal do **Rathaus** descubrín outra das escultura máis importantes ademais da dos músicos: a que representa a **Roland**, un lendario paladín de Carlomagno que co tempo se converteu en símbolo de liberdade, especialmente fronte ao poder do arcebispo de Bremen, que na época en que foi instalada na praza, no ano 1404, reclamaba tamén autoridade política, e non só relixiosa, sobre a cidade.

Contáronme que, de acordo coa tradición popular, mentres Roland permaneza no seu lugar, Bremen vai conservar a súa liberdade, e quizais por iso os seus habitantes profesan por el un **cariño especial** que reflicte o forte vencello que os une á súa localidade, algo que fun quen de percibir en todo momento.

A poucos pasos da praza visitei a **Catedral de San Pedro**, cunhas torres que dominan o perfil urbano e me resultaron de moita utilidade como referencia constante para percorrer o centro histórico sen chegar a me perder.

As súas orixes remóntanse ao século XI, aínda que o edificio actual é froito de numerosas reformas e ampliacións realizadas ao longo do tempo e combina **elementos románicos, góticos e renacentistas**, e, ademais, unha boa parte do seu interior tivo que ser reconstruída logo dos graves danos sufridos polo conxunto histórico da cidade durante a Segunda Guerra Mundial.

Iso deume moito que pensar e fixo que, durante os meus paseos por Bremen, non deixase de ver unha especie de diálogo entre a vila medieval que sobreviviu á guerra, a urbe que os bombardeos destruíron e a cidade que tivo que **reconstruírse despois do ano 1945**.

Para ver a parte medieval decidín camiñar sen rumbo polo **Schnoorviertel**, o barrio máis antigo e mellor conservado, para me deixar engaiolar polo seu trazado de rúas estreitas e sinuosas que sentín que lle daban un carácter moi acolledor, en parte grazas a estar cheas de pequenas casas con armazóns de madeira, algunhas delas tan diminutas que apenas parecen dar cabida a unha vivenda, que foron quen de me transportar aos **séculos XV e XVI**, cando este recuncho de

Bremen era o fogar de pescadores e artesáns que vivían das actividades que desenvolvían no río Weser na época de maior intensidade comercial da cidade hanseática.

Foi completamente diferente a experiencia que sentín ao percorrer a **Böttcherstraße**, unha curiosa rúa moi estreita e de apenas cento oito metros que transcorre entre a céntrica *Marktplatz* e as beiras do **río Weser**, e que foi construída entre 1922 e 1931 por iniciativa de **Ludwig Roselius**, un comerciante que investigou como extraer a cafeína dos grans de café e acabou inventando o descafeinado, un produto que se fixo tan famoso que lle permitiu acumular unha fortuna considerábel, en gran parte destinada á construción desta rúa de edificios de ladrillo que constitúe un dos exemplos máis singulares da arquitectura expresionista alemá, con fachadas de formas xeométricas e volumes irregulares que lle dan un aspecto que me resultou bastante sorprendente.

Pero a **Böttcherstraße** non é só arquitectura, xa que ao longo dos seus poucos metros concéntranse museos, galerías, talleres artesáns, tendas e espazos culturais, aínda que o que máis chamou a miña atención foi a coñecida como **Haus des Glockenspiels**, unha casa que na parte superior ten un curioso carillón con trinta campás de porcelana de Meissen, famosa pola súa delicadeza, que soa a determinadas horas do día e enche a rúa cunha melodía que fai as delicias dos paseantes.

E por fin, achegueime por primeira vez ás **beiras do río Weser**, que, igual que na antigüidade, segue a ter unha presenza fundamental na vida de Bremen, porque a cidade soubo transformar os **antigos espazos portuarios** en zonas de lecer cheas de cafeterías e restaurantes con grandes terrazas dende as que se poden contemplar pequenos embarcadoiros. Unha zona á que regresei en varias ocasións porque me pareceu o lugar ideal para finalizar os meus días de longas camiñadas diante dunha boa xerra de cervexa artesá elaborada segundo a longa tradición cervexeira da cidade.

Resultábame fascinante pensar que aquelas mesmas augas viran pasar xeracións de **comerciantes, navegantes e aventureiros** cando Bremen era unha parte importante da poderosa **Liga Hanseática** que chegou a dominar as rutas comerciais do norte de Europa durante a Idade Media.

Outra moi boa área para o lecer atopeina nos **Wallanlagen**, un dos espazos verdes de Bremen que me pareceu máis suxestivo porque me permitiu ver como un antigo sistema de defensa con murallas, bastións e fortificacións, acabou transformado nun fermoso xardín de estilo inglés con outeiros suaves, árbores, flores, camiños e un antigo foso defensivo transformado nunha pequena lagoa.

E xusto detrás dese foso descubrín outro dos lugares que máis me gustou: o **Mühle am Wall**, un muíño de vento de madeira construído en 1833, que mide nada menos que vinte e sete metros de altura e ten unhas aspas enormes que estiveron en funcionamento até 1947. Polo visto é o último dos numerosos muíños que chegaron a existir nos antigos terreos da fortificación.

A derradeira noite da miña estancia, camiño do hotel, volví pasar pola *Marktplatz*. A **fermosa iluminación do Concello e da Catedral** facía que a praza parecese aínda máis especial e, ao achegarme á escultura dos catro músicos, pasei uns instantes a contemplala. Pensei entón no curioso destino daqueles animais que partiron cara a Bremen coa ilusión de atopar unha nova vida e que, sen chegar nunca á cidade, acabaron facendo dela a súa casa para sempre.

O rumor afastado do Weser pareceume unha boa banda sonora para me despedir dunha cidade na que unha **historia de comercio, guerras, destrucións e reconstrucións** se me fixo presente a cada paso que daba, en cada praza, en cada rúa e en cada recuncho.

[©Xesús Constela](#), 2026